

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. K.**
státní příslušností XX
bytem v ČR: XX
zastoupena Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č.j. XXX

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2019 č. j. XXX, a to tak, že „část výroku ve znění: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.“, se mění a nově zní: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

členských států Evropské unie v délce 1 rok.“ Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 18 měsíců a počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo uvedeno, že podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
3. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Napadá rozhodnutí v celém rozsahu z dále uvedených důvodů. Zejména poukazuje na obsah svého odvolání, které podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovanému vytýká, že se s její argumentací správně nevypořádal. Žalobkyně dále trvá na tom, že v době, kdy bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, se zdržovala na území České republiky legálně, neboť žila ve společné domácnosti s druhem, občanem Německa a vybudovala si zde pevné sociální a rodinné zázemí. Má za to, že ji na základě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU vzniklo oprávnění k pobytu podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., neboť při podání žádosti doložila podklady prokazující rodinné soužití. Dle žalobkyně správní orgán pochybil, když ji neumožnil tvrzenou rodinnou vazbu, trvalé intenzivní soužití s občanem EU doložit dalšími důkazy v průběhu správního řízení, čímž ji zkrátil na procesních právech. Žalobkyně odkazuje na § 87y zákona č. 326/1999 a také na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v analogických případech. Dále poukazuje na obsah spisu, zejména na argumentaci, kterou uvedla ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterou se odvolací správní orgán správně nevypořádal. Vytýká žalovanému, že se řádně nevypořádal s jejími rodinnými poměry na území České republiky, s délkou jejího pobytu na území, s asimilací a integrací. Považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé. Žalovaný měl dle jejího názoru možnost rozhodnout o mírnějším postupu ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně poukazuje na nezbytnost doplnění informace o kvalitě a intenzitě partnerského vztahu, míře vzájemné závislosti a možnosti její zpětné integrace. Dovojuje rovněž porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha. Uvedla také, že neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jejího soukromého života. Má za to, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu, neboť správní orgán řádně neposuzoval relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu soukromého života. Navrhla, aby Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu II. stupně a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, které budou blíže specifikovány.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného poukázala na ust. § 87y zákona č. 326/1999 Sb. a na podané žalobě trvala.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 9. 2020 zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný písemně omluvil svou nepřítomnost.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam o zajištění cizince ze dne 3. 1. 2019 č. j. KRPA-7946-2/ČJ-2019-000026, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3. 1. 2019 č. j. KRPA-7946-9/ČJ-2019-000022, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 3. 1. 2019 č. j. KRPA-7946-10/ČJ-2018-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 7. 2019, informaci Ministerstva vnitra - OAMP ze dne 14. 9. 2018 o Ukrajině Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2019 č. j. KRPA-7946-44/ČJ-2019-000022-SV, odvolání žalobkyně ze dne 23. 10. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č. j. CPR-42506-3/ČJ-2019-930310-V240.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 1. 2019 byla žalobkyně na základě podnětu OAMP Praha zajištěna hlídkou PČR, kdy dle OAMP žalobkyni nevznikla fikce pobytu podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., a proto byla následně eskortována na OPKPE Praha Chodov k provedení dalších úkonů. Dne 3. 1. 2019 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, toto řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobkyně pobývá na území bez platného víza. Dále byl dne 3. 1. 2019 proveden důkaz výslechem žalobkyně za účelem zjištění skutečného stavu věci řízení o správním vyhoštění z území členských států EU. Žalobkyně během výslechu uvedla, že do České republiky poprvé přicestovala přibližně před třemi lety a od roku 2015 pravidelně žádala o polská pracovní víza, od ledna do dubna roku 2018 měla žalobkyně pracovní vízum také pro Českou republiku, následně pracovala od 30. 5. 2018 do 16. 9. 2018 jako ošetřovatelka v Polsku. Dne 16. 9. 2018 odcestovala na Ukrajinu a následně dne 29. 9. 2018 přicestovala do České republiky. Dle výslechu se žalobkyně seznámila s mužem, který je státní příslušností Němec, ale již více jak dva roky pobývá na území České republiky. K příteli uvedla, že se jmenuje XX, nar. ... a pobývá na adrese XX, na této adrese s ním pobývá i žalobkyně. Plánovala budoucnost v České republice se svým přítelem, chtěla také přivést do republiky své děti, které v současné době žijí s její matkou na Ukrajině. Rozhodla se podat žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení s občanem EU a předpokládala, že jí bude přiznána fikce pobytu dle ust. § 87y zákona č. 326/1999 Sb.

Ze správního spisu je zřejmé, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort si vyžádalo provedení pobytové kontroly, která neprokázala, že by na adrese uvedené žalobkyni někdo skutečně pobýval. Správní orgán I. stupně dne 25. 2. 2019 předvolal XXX, kterého žalobkyně uvedla jako svého přítele, k osobní účasti k sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení a souvisejících úkonů ve věci správního řízení o správním vyhoštění z území členských států EU, které se mělo konat 13. 3. 2019. Dne 12. 3. 2019 se zásilka s předvoláním vrátila správnímu orgánu, protože adresát byl na uvedené adrese neznámý. Dne 8.3.2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena prostřednictvím právního zástupce žalobkyně omluva z účasti na výsledku účastníka. Správní orgán na základě této omluvy žalobkyně stanovil nový termín výsledku na 9. 4. 2019, i toto předvolání účastníka se žalovanému vrátilo jako nedoručitelné. Právní zástupce žalobkyně doručil správnímu orgánu I. stupně omluvu z výsledku plánovaného na 9. 4. 2019, ale účastník XXX se z předvolání neomluvil, toto mu bylo doručeno fikcí dne 22. 3. 2019. Správní orgán I. stupně tedy vyzval zástupce žalobkyně ke sdělení informace, kde XXX pracuje, neboť se mu nedaří doručovat písemnosti. Právní zástupce žalobkyně sdělil, že jiná adresa účastníků mu není známá. Dne 27. 5. 2019 byl XXX opět předvolán k sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení a souvisejících úkonů ve věci správního řízení o správním vyhoštění z území členských států EU, a to na den 18. 6. 2019, k tomuto výsledku účastníka se opět nedostavil.

10. Z úředního záznamu ze dne 22. 7. 2019 je zřejmé, že byla telefonicky kontaktována společnost XXX, s. r. o., kde měl údajně pracovat XXX, konkrétně na provozovně pizzerie Colosseum, Praha 4. Na této provozovně byl kontaktován odpovědný vedoucí provozovny, p. Š., který uvedl, že p. XXX naposledy přišel do práce 21. 6. 2019, v pátek, kdy se dožadoval volného víkendu. Bylo mu však provozním sděleno, že volno dostat takhle rychle nemůže, neboť za něho není náhrada. Pan XXX tedy řádně nastoupil, ale v průběhu dne se do provozovny dostavila přítelkyně p. XXX, nebyla to žalobkyně, kterou p. XXX dobře znal, protože v provozovně pracovala také. Neznámá žena se domáhala toho, aby p. XXX dostal dovolenou, následně odešla a p. XXX dokončil svou směnu. Následující den již však do zaměstnání nenastoupil a od té doby do práce již nepřišel. Vedoucí provozovny p. XXX potvrdil, že žalobkyně udržovala s p. XXX vztah, ten však skončil na přelomu dubna a května 2019, kdy se dle jeho informací rozešli. Žalobkyně následně přestala pracovat na provozovně, protože prý není schopná pracovat v jednom podniku s p. XXX. Dále byla telefonicky kontaktována pí. Ing. XXX, která byla správním orgánem dotázána, zdali ještě v jejím bytě, na adrese XXX, v bytě č. XXX bydlí p. XXX a žalobkyně. K tomuto uvedla, že tito cizinci již v jejím bytě nebydlí, žalobkyně zde prý nebyla od dubna 2019 a p. XXX na OAMP plánuje odhlásit pobyt těchto osob v jejím bytě.
11. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 7. 2019 č. ZS50108 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne ze dne 8. 10. 2019 č.j. KRPA-7946-44/ČJ-2019-000022 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena

doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 7. 2020 č.j. CPR-42506-3/ČJ-2019-930310-V240, v němž shledal důvody pro změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně a změnil ho následovně, část výroku ve znění: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.“ změněn na „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok.“, ve zbylé části napadené rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
14. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území police vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
17. V § 87y zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵¹⁾, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému*

se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.

18. K námitce žalobkyně, že skutečný stav věci nebyl náležitě zjištěn, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgány si opatřily potřebné podklady, zejména žalobkyni vyslechly a vyžádaly si závazné stanovisko k možnosti jejího vycestování do země původu. Postupovaly tak v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dále má zdejší soud za to, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, že došlo k naplnění předpokladů pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, řádně se též zabývaly přiměřeností uložení tohoto opatření (ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tuto námitku Městský soud v Praze považuje tedy za nedůvodnou.
19. Pokud jde o námitku žalobkyně, že v době kdy bylo zahájeno správní řízení o uložení správního vyhoštění, se zdržovala na území České republiky legálně, neboť žila ve společné domácnosti s druhem občanem Německa a tedy, že ji na základě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU vzniklo oprávnění dle ust. § 87y zákona č. 326/1999 Sb. se Městský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že *„žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU byla podána u OAMP, který je věcně příslušný k rozhodnutí o takovéto žádosti a tedy i posouzení, zda podáním této žádosti vznikne podateli tzv. fikce pobytu dle § 87 č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně tak měl dostatečně podloženo, že účastnice řízení nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky poté, co vyčerpala oprávněnou dobu pobytu 90 dnů na polské dlouhodobé vízum, což bylo opakovaně tvrzeno ze strany OAMP“*. Městský soud má tedy za to, že správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný rozhodl na základě informací orgánu kompetentního k podání sdělení ohledně oprávněnosti pobytu žalobkyně na území České republiky, tedy OAMP. V rámci řízení bylo opakovaně doloženo stanovisko tohoto správního orgánu, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně.
20. K námitce žalobkyně, že žalovaný se nevypořádal s jejími rodinnými poměry na území České republiky, délkou pobytu účastnice na území republiky a s asimilací a integrací žalobkyně Městský soud v Praze uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu II. stupně, který uvedl: *„K námitce účastnice řízení, že se zaintegrovala do společnosti, přijala odlišnou kulturu a zpřetrhala vazby v zemi původu a reálně se nemá kam vrátit, odvolací orgán uvádí, že spisovým materiálem je doloženo zcela něco jiného. Účastnice řízení na území České republiky přicestovala dne 29. 9. 2018 na základě jí uděleného polského dlouhodobého víza, a to z jejího domovského státu. Do této doby tedy žila ve svém domovském státě, kde od roku 2015 si žádala o polskou pracovní vízu, kde také bydlela a pracovala. Na území České republiky pracovala na počátku roku 2018 asi 35 dní, kdy měla české pracovní vízum.“* Z výše uvedeného je tedy jasné, že není možné, aby za několik měsíců, které pobývala na území České republiky, mohla přerušit veškeré své vazby v domovském státě a odvyknout si na tamní život. Není ani zřejmé, jak by se za tak krátkou dobu mohla zaintegrovat do české společnosti, sama účastnice uvedla, že většinu svých kulturních a sociálních vazeb má ve svém domovském státě, kde vlastní dům a také zde má celou rodinu, matku a dvě nezletilé děti. Vzhledem k těmto zásadním vazbám v domovském státě považuje Městský soud v Praze tuto námitku za nedůvodnou.
21. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti uloženého opatření, soud má za to, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně v období od 28. 12. 2018 do 3. 1. 2019 pobývala neoprávněně na území České republiky po dobu 7 dnů. Městský soud v Praze

konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, když žalobkyni uložily správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: „*Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.*“

22. Z výše citovaného rozsudku plyne, že důvodem pro uložení povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců může být jen to, že by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Městský soud v Praze však neshledal, že by se v daném případě jednalo o situaci, kdy by správní vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života a souhlasí s posouzením těchto otázek správními orgány. Žalobkyně se domáhá zjištění kvality a intenzity partnerského vztahu, jak však vyplývá z obsahu správního spisu, tento vztah byl již ukončen a žalobkyně se nepokusila prokázat opak ani doložit existenci vztahu jiného. Ve vztahu, který deklarovala, že vede se svým německým přítelem, se nepodařilo prokázat hloubku, intenzitu a trvalost tohoto vztahu, tedy podstatné skutečnosti, které by potvrzovaly, že se jedná o zásah ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně učinil opakovaně kroky k prošetření partnerského vztahu žalobkyně. Vzhledem k nečinnosti p. XXX, a i k samotné nečinnosti žalobkyně, nebylo prokázáno, že tento partnerský vztah v rozhodném období existoval. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se pak správní orgán I. stupně zabýval zejména na s. 9 svého rozhodnutí a správní orgán II. stupně na s. 8-9 svého rozhodnutí. Správní vyhoštění vždy bude představovat zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu II. stupně, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem v případě žalobkyně převyšuje zájem státu na dodržování a ochranu svých právních předpisů před ochranou soukromého nebo rodinného života žalobkyně, kdy po změně doby, po kterou žalobkyně nebude mít umožněn vstup na území států Evropské unie, nelze toto rozhodnutí považovat za nepřiměřené.
23. Závěr, ke kterému dospěly správní orgány I. a II. stupně, že dotčení rodinného a soukromého života žalobkyně je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie pobývali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru, považuje soud za správný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č. j. 8 Azs164/2017-42). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 210/2017-57: „*Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího*

správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).“ Soud s ohledem na shora uvedené uzavřel, že správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, přičemž soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil, napadeným rozhodnutím tak nedošlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

24. Soud pak rovněž odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. září 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně